

EN SJÖMANSVISA

Svecker Ahde

I ham - nen låg brig - gen och speg - la - de
 nu fick hon vän - ta hans blå - ög - da
 rig - gen i vå - gor - nas glitt - ran - de lek. — Men
 jän - ta tills skep - pet kom å - ter här - näst. Då
 lät - ter - ma - tro - sen om - bord var om no - sen och
 skul - le med gam - man de vi - gas till - sam - man i
 kin - den sa un - der - ligt blek. — Ty
 kyr - kan med psalm - bok och präst. — Ty
 nu bar det ut på seg - lats och var slut på det
 så blev det svu - ret en af - ton i Fu - ret vid
 lus - ti - ga li - vet i hamn, — med
 drag - spe - lets trä - nan - de lät, — när
 dan - sen på lo - gen och skrå - let på kro - gen och
 fås - te - folks - kys - sen han fick in - nan kryss - sen och
 flic - kor - nas läng - tan - de famn. Ja,
 sjön skul - le skil - ja dem

åt. — Nu seg - la - de sku - tan till fjär - ran
 präts - ten, som skul - le ha vigt de
 land och blev bor - ta i lång - a år, — men
 du, drog i stål - let på gil - ja - se färd, — och
 lät - ter - ma - tro - sen gav bort sin hand åt en
 Fu - ret har nu fått en präst - gårds - fru, som är
 flic - ka med korp - svart hår. — Hem - ma hans
 lyck - lig och nöjd med sin värld. Håll där - för
 jän - ta gick sör - jan - de kring och vän - ta - de
 ald - rig en jän - ta för kär och ald - rig en
 tro - get sin vän. — Då kom där en
 lät - ter - ma - tros, — ty hon vet så
 häls - ning ett brev, en ring, fast själv kom han
 säl - lan vad kär - lek är och han ja, han
 ald - rig i - gen. — Men
 seg - lar sin

kos. —
 Prins Wilhelm